

Op woensdag 11 augustus 2004
overleed in het
Universitair ziekenhuis
van Antwerpen te Edegem
onze medebroeder

René Beckers

priester van Don Bosco
en missionaris salesiaan

BECKERS René

Hij was 87 jaar

geboren te Diest op 26 januari 1917

eerste professie te Groot-Bijgaarden op 02 september 1936

eeuwige professie te Oud-Heverlee op 18 juli 1942

priesterwijding te Oud-Heverlee op 28 januari 1945

1935-1936	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1936-1938	Farnières (Grand-Halleux)	filosofie
1938-1941	St-Pieters-Woluwe	leraar-assistent
1941-1945	Oud-Heverlee	theologie
1945-1947	Lubumbashi S.F.S	leraar-assistent
1947-1951	Sint-Pieters-Woluwe (16/06/1951: Lic. Filo en Letteren Leuven)	leraar-assistent
1951-1959	Lubumbashi S.F.S	leraar-studieprefect
1959-1962	Lubumbashi S.F.S	directeur
1962-1963	Jette missieprocur	ziek
1963-1964	Lubumbashi T.S.O. Salama	leraar-assistent
1964-1967	Lubumbashi Inst. Maria Jose	leraar
1967-1970	Jette-missieprocur (wonend Korbeek-Lo) (1968: 6 m. pastoor Zwitserland)	ziek
1970-1974	Kansebula	leraar
1974-1977	Kansebula	directeur & leraar
1977-1981	Kafubu IMA	direct. & econoom
1981-1983	Kafubu IMA	directeur
1983-1992	Kafubu-IMA	leraar
1992-2000	Boortmeerbeek	op rust
2000-2004	Hoboken	op rust

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en vrienden van onze medebroeder René Beckers,

‘Wie mijn volgeling wil zijn, moet Mij volgen door zichzelf te verloochen en zijn kruis op te nemen.’ Deze woorden uit het evangelie zijn bijzonder goed op René van toepassing. Heel zijn missionarisleven heeft René in Congo zijn beste krachten ingezet voor de hem toevertrouwde jongeren, medebroeders en leken-medewerkers. Moedig heeft hij zijn kruis van ziekte, lijden en tegenslagen opgenomen en geduldig gedragen vanuit zijn gelovige overtuiging dat niets ons kan scheiden van de liefde van Christus.

Deze gelovige overtuiging vindt zijn wortels in het gezin waarin hij geboren en opgegroeid is. Zijn ouders, woonachtig in Diest, waren heel eenvoudige, arme en eerlijke mensen. Zij hadden 8 kinderen; René was de vierde in de rij. Vader was fabrieks-arbeider, die zijn werk heel plichtsgetrouw deed. Op 50-jarige leeftijd is hij plots gestorven.

Moeder bleef alleen achter met haar 8 kinderen. Zoals de moeder van Don Bosco was zij een moedige en sterke vrouw. Naast de zorg voor haar gezin baatte ze een café uit en was ze daarbij nog de beste naaister van de streek. Haar vaardigheid en haar esthetische aanleg, uitten zich ook in de kleding van haar kinderen. Alles maakte ze zelf en steeds waren ze mooi gekleed. Naast dit alles had ze bijzondere aandacht voor de vorming en de opvoeding van haar kinderen. Zoals Don Bosco werd René gekneed door zijn

moeder, die steeds een blijvende invloed op hem heeft uitgeoefend.

Heel vlug werd René misdienaar en deed dit vele jaren. 's Winters en 's zomers diende hij iedere morgen om 6 uur de Mis in de O.-L.- Vrouwkerk in Diest. Het terrein werd voorbereid en hij begon aan zijn Grieks-Latijnse humaniora in het college van Diest. Zijn broers en zusters kregen die kans niet, maar werkten er wel voor om die kans aan hun broer te geven.

Na de vijfde Latijnse - het huidige tweede jaar humaniora -gebeurde er iets heel bijzonders. Pastoor Gavermans vroeg aan René om achteraan in de kerk een affiche op te hangen. Het was een reclame voor de Don Bosco-school in Sint-Pieters-Woluwe. En meteen was het beslist. René wilde zijn humaniora voortzetten bij Don Bosco in Woluwe. Het ongekende werd een fantastische ontdekking. Onmiddellijk was hij er thuis en het salesiaanse leven werd zijn geluk, zijn leven en zijn toekomst. Daar bestond geen twijfel over. De laatste twee jaren van zijn humaniora voltooide René in Luik.

Op 16 augustus 1934 zette hij als bijna vanzelfsprekend de stap naar het noviciaat bij Don Bosco in Groot-Bijgaarden.

De twee jaren filosofie in Farnières en de drie jaren als triënnist in Woluwe waren de mooiste uit zijn vormingsjaren. In Farnières waren de salesianen als het ware geënt op de natuur. Er was ruimte om zich uit te leven. Men ontdekte er de schoonheid en de grootsheid van de natuur en van haar Schepper. De verschillende seizoenen leerden hen dat er in het leven een tijd van groeien, bloeien en rust is; een tijd van bezinning en actie.

Als student deed hij zich opmerken. Op eigen initiatief ging René, na het eerste en het tweede jaar filosofie naar de

middenjury. Hij had het programma en de nodige boeken zelf moeten zoeken. Op het einde van het tweede jaar behaalde hij met grote onderscheiding de officiële kandidatuur in de Filosofie en de Letteren.

Daarna kreeg hij zijn eerste benoeming als jonge salesiaan te Sint-Pieters-Woluwe, het huis waarin hij Don Bosco en zijn geest ontdekt had. Het werden drie mooie jaren. Van 's morgens tot 's avonds en van 's avonds tot 's morgens bij de jeugd: les geven, assistentie en ontspanning. Hij was er thuis en voelde zich heel gelukkig.

Tijdens de vier oorlogsjaren volgde hij theologie in Oud-Heverlee, waar hij priester gewijd werd op 28 januari 1945.

Geheel onverwachts vroeg de toenmalige provinciaal, mijnheer Moermans, in juli 1945 aan René om naar het college in Elisabethstad - het huidige Lubumbashi - te vertrekken. Nooit had hij aan de missies gedacht, maar hij ging. Eigenlijk was het college ook geen missiegebied. Het maakte deel uit van de Belgische provincie en werd beschouwd als één van haar werken. Naar Congo vertrekken en zich alleen voor de blanke studenten van het college inzetten, was niet altijd gemakkelijk te begrijpen. Daarbij kwam nog dat het college een officiële school was. Daarom moesten de salesianen in de hogere klassen universitair geschoold zijn. Er was regelmatig inspectie en de inspecteurs van het officieel onderwijs waren voor onze medebroeders veeleisend. De lessen werden vanzelfsprekend goed voorbereid en de leerplannen werden nauwkeurig gevolgd. Het studiepeil lag heel hoog en de oud-leerlingen aan de universiteit maakten de reputatie van het college.

In dit college kwam René als jonge priester terecht. Heel vlug zou hij er zijn persoonlijke stempel op drukken. Per boot vertrokken op 19 september 1945, kwam hij pas einde

oktober in Elisabethstad aan. Op 2 november van dat jaar stond hij reeds in de klas. De stemming in de klas was uitstekend. Er werd veel gelachen. De leerlingen hadden een uitstekend leraar gekregen met heel veel humor, relativiteitszin, begrip, aandacht en liefde voor hen.

De oversten hadden vlug zijn talent ontdekt en het college had nood aan licentiaten. Na twee jaar werd hij naar Leuven gestuurd om een licentie in de Klassieke Filologie te behalen. Aan de universiteit stond hij dicht bij de studenten, die nochtans een heel stuk jonger waren dan hij.

In september 1951 werd hij opnieuw benoemd in het college te Elisabethstad. Hij werd er studiefprefekt en leraar. 's Avonds werkte hij voor Radio-Collège. De klassieke muziek en de zondagsmis, uitgezonden vanuit de kapel van het college, werden door de blanke bevolking en de gevormde Afrikaanse klasse erg geapprecieerd.

Hij projecteerde prachtige films voor de leerlingen en tevens voor mensen in de stad. Hij was op dat domein zeer beslagen en had een enorm rijke filmdocumentatie. Hij kon die films dan ook heel gevat inleiden. Het laatste lesuur van de week werd vervangen door waardevolle documentaire films en bij die gelegenheid gaf hij als toemaatje ook pedagogisch commentaar op de voorbije week, wat zeer gewaardeerd werd, terwijl een kwinkslag ook al eens hilariteit verwekte.

Ook muziekprogrammatie trok René zich aan. Zo zorgde hij in het kader van 'jeunesse musicale' af en toe voor degelijke concerten, uitgevoerd door jonge muzikanten. En wanneer één of andere culturele personaliteit in Elisabethstad langskwam, trachtte hij die ook voor een spreekbeurt in de zaal van het college te gast te krijgen.

René werd ook ingeschakeld in de jeugdbewegingen. Hij deed het op zijn eigen, originele manier. De scouts en de chiro waren bloeiende groepen in het college.

In augustus 1959 werd de Belgische salesiaanse provincie in 3 delen verdeeld en de directeur van het college, Pater Coenraets, werd de eerste provinciaal van de Zuid-Provincie. René volgde hem op als directeur en werd tevens raadslid van de nieuwe provinciale raad van Centraal Afrika. Een nieuw leven begon ofschoon de echte omwenteling pas één jaar later zou volgen.

Op 30 juni 1960 werd Congo immers onafhankelijk. Het liep van meet af aan mis. Hals over kop zochten de blanken veiligheid in afwachting van een vliegtuig naar België. Het college speelde zijn menselijke rol. Honderden mensen werden er opgevangen. Het college werd omgevormd in een vluchtelingenkamp.

Vanuit verscheidene hoeken werden voorstellen gedaan om het college te laten zoals het was: voor de vorming van de blanke bevolking. België drong erop aan. De grote industriemachten ter plaatse eveneens. Maar er werd geen minuut gearzeld. Voortaan zou het een college voor zwarten worden. Als directeur en raadslid van de provincie heeft René onder de leiding van de toenmalige provinciaal, Pater Peerlinck, daarin een beslissende rol gespeeld. Het nieuwe schooljaar 1960-1961 begon met 1.800 zwarte leerlingen. Alles verliep heel vlot en tot op de dag van vandaag vraagt iedereen zich af hoe dit mogelijk geweest is. De traditionele activiteiten gingen gewoon door. President Tshombe van het afgescheurde Katanga kwam naar hun toneel kijken.

Minister Kiwele zat het feest van de 50ste jubileumviering van het college voor.

Na één jaar kwamen er veel blanke studenten terug en vormden samen met de zwarten een ideale leefgroep. De overschakeling van blank naar zwart, de voortzetting van de geest die het college steeds kenmerkte, was het resultaat van een gezamenlijk geloof in de jeugd en van een inzet onder de leiding van de directeur.

In 1962 werd René ernstig ziek. Hij kwam terug naar België om te herstellen. De drang naar de missie was echter zó groot dat hij in 1963 terugkeerde naar Lubumbashi, waar hij leraar-assistent werd in de technische school van Salama en in het instituut Maria Jozef.

Om gezondheidsredenen moest René in 1967 opnieuw naar België terugkeren. Gedurende drie jaren werd hij telkens voor drie maanden opgenomen in de kliniek. Na die drie jaren ging hij terug naar Congo tegen alle adviezen van de dokters in. Zijn werkterrein werd nu Kansebula en Kafubu. In deze scholen werd hij opnieuw directeur, leraar en verantwoordelijke van de media. Hij werkte er zoals hij het steeds gedaan heeft.

Op zijn eigen manier heeft hij geprobeerd, overal waar hij was, salesiaan te zijn. Die lijn heeft hij nooit verlaten. We vinden ze telkens terug. In de geest van Don Bosco was het persoonlijke en gemeenschappelijk gebed het cement dat zijn verschillende activiteiten tot één mooi geheel maakte, namelijk de integrale opvoeding van de jeugd.

Op 25 september 1992 kwam René definitief terug naar België en nam zijn intrek in de missieprokuur te Boortmeerbeek. Zonder veel enthousiasme en met zijn hart nog steeds in Kafubu, begon hij de avond van zijn leven. In gesprekken blikte hij vaak terug op het verleden. In al die jaren was er zoveel gebeurd. Het blijven mooie herinneringen die dankbaarheid oproepen.

Op 4 januari 2000 deed hij op eigen verzoek de overstap naar de thuiszorg te Hoboken, waar hij zeer tevreden was en heel dankbaar voor de goede zorgen van medebroeders, medisch en verzorgend personeel. Als bejaarde en zieke medebroeder vond hij vreugde en vervulling in lectuur en muziek. Heel zorgvuldig koos hij de interessantste T.V.-programma's uit. Correspondentie of bezoek vanuit Congo en Boortmeerbeek maakten hem zeer gelukkig. In stilte en gebed bleef hij verbonden met God.

In zijn familie werd René ervaren als een wijs en intelligent man met een ruime en brede kijk op het leven en met veel begrip voor andersdenkenden.

*Beste medebroeder René,
dank zij God die je liefheeft, mag je dankbaar zegevieren
en bij Hem thuiskomen.*

*Leer ons zoals jij van God en van mensen te houden.
Wij zijn dankbaar voor je wijsheid en ruimdenkendheid,
voor je werkkraft en je zin voor humor,
je begrip en respect voor andersdenkenden
en je totale gave als salesiaans missionaris.*

*De congregatie en heel in het bijzonder de medebroeders,
jongeren en leken-medewerkers van de Centraal Afrikaanse
provincie zeggen je dank voor wie je voor hen bent geweest
en voor al het goede dat je hebt gedaan.*

*Spreek jij nu voor het Congolese volk
en voor ons allen ten beste.*

Piet Palmans
Provinciaal

Haacht, 17 augustus 2004

